

Nr 8.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående godkännande av viss överenskommelse mellan kronan och Norrköpings stad; given Stockholms slott den 11 januari 1928.

Kungl. Maj:t vill härmed, under återopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över försvarsärenden för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla det förslag, om vars avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

GUSTAF.

Gustav Rosén.

Utdrag av protokollet över försvarsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 11 januari 1928.

Närvarande:

Statsministern EKMAN, ministern för utrikes ärendena LÖFGREN, statsråden THYRÉN, RIBBING, MEURLING, GÄRDE, PETTERSSON, ROSÉN, HAMRIN, ALMKVIST, LYBERG, VON STOCKENSTRÖM.

Departementschefen, statsrådet Rosén anför:

Genom brev den 10 juli 1891 förordnade Kungl. Maj:t — med antagande av ett utav stadsfullmäktige i Norrköping den 21 maj samma år gjort erbjudande — att en militärkommendering från Första och Andra livgrenadjärregementena om en ungefärlig styrka av 180—192 man skulle förläggas till Norrköping, så snart kasernetablissemang för en dylik kommendering blivit av staden uppfört, samt vara därstädes förlagd, så länge etablissemanget i nöjaktigt skick underhölles. Vid det sålunda antagna erbjudandet hade bland annat fästats det villkor, att kasernbyggnaderna (bestående av en huvudbyggnad och en exercisbyggnad), vilka på stadens bekostnad skulle

uppföras på en staden tillhörig tomt, skulle förbliva stadens egendom. Allt sedan omförmälda kasernetablissemang tagits i bruk och intill slutet av år 1926 har detsamma av kronan disponerats för truppförläggning; under de senaste åren har andra arméfördelningens studentkompani varit förlagt till platsen.

I skrivelse till Kungl. Maj:t den 28 maj 1926 anmälde chefen för andra arméfördelningen, att han, med hänsyn till att den kader, som enligt 1925 års försvarsorganisation komme att finnas, ej räckte till att uppehålla truppförläggning annat än på truppförbandens ordinarie förläggningssort, såge sig urständsat att efter 1926 års utgång anordna truppförläggning i Norrköping. I utlåtande den 25 juni 1926 över denna framställning anförde chefen för generalstabens, bland annat, att det efter antagandet av 1925 års härordning och redan under första övergångsperioden bleve förenat med stora svårigheter att till etablissemang i Norrköping förlägga militär trupp ur andra arméfördelningen.

Sedan med anledning av vad myndigheterna anført ifrågavarande ärende överlämnats till kasernkommittén, har kommittén fört förhandlingar med Norrköpings stad angående frågan om återställande till staden av kasernetablissemang. Dessa förhandlingar hava resulterat i en den 1 och den 4 april 1927 dagteknad preliminär överenskommelse mellan Kungl. Maj:t och kronan genom kasernkommittén, under förbehåll av Kungl. Maj:ts och riksdagens godkännande, å ena sidan, samt Norrköpings stad, å andra sidan. Överenskommelsen, vilken torde få fogas såsom bilaga (Bil. A.) vid statsrådsprotokollet rörande detta ärende, har av kommittén med skrivelse den 7 april 1927 underställt Kungl. Maj:ts prövning.

Kasern-
kommittén.

Kasernkommittén har i sin förenämnda skrivelse lämnat följande redogörelse för vad i ärendet tidigare förekommit.

I en år 1891 utfärdad generalorder meddelades bestämmelser om, att etablissemang i Norrköping skulle disponeras av livgrenadjärregementenas rekryt-, förberedande korprals- och korpralsskola samt infanterivolontärskolan. Till etablissemang i Norrköping skulle sålunda förläggas dels vissa skolor, hörande till livgrenadjärregementena, dels ock infanteriets volontärskolekompani. Som kasernbyggnaden icke från början var avsedd att inrymma två särskilda, under olika befälhavare lydande skolor, förefanns enligt den uppgjorda byggnadsplanen icke tillgång på tillräckligt antal befälsrum inom byggnaden. Sedan till följd av en utav Norrköpings stad beslutad förändring i den ursprungliga byggnadsplanen ökat utrymme å kasernbyggnadens vind blivit tillgängligt, kunde för avhjälpan av nämnda brist på befälsrum å samma vind inredas sex rum för underofficerare, jämte tamburer och garderobers, varförutom vidtogs viss förändring av inredningen av det i byggnadens första våning belägna s. k. orderrummet. Kostnaderna för dessa inredningsarbeten belöpte sig till ett sammanlagt belopp av 6,218 kronor 71 öre.

Sedan stadsfullmäktige i Norrköping på förfrågan meddelat, att staden vore villig åtaga sig såväl att på kronans bekostnad till det beräknade priset, 6,218 kronor 71 öre, låta utföra omförmälda inredningsarbeten, som ock att, därest etablissemang framdeles icke skulle komma att för lantförsva-

rets räkning användas, till statsverket återbetala nämnda belopp. Bemyndigade Kungl. Maj:t den 15 juni 1892 arméförvaltningens intendentsdepartement att med stadsfullmäktige avsluta överenskommelse om utförande genom deras försorg och under ovan angivna villkor av berörda arbeten i enlighet med upprättat kostnadsförslag och ritning. I samband härmed medgav Kungl. Maj:t, att till bestridande av kostnaderna härför finge från volontär-vakansmedelsfonden utgivas ett belopp av högst 6,218 kronor 71 öre.

I skrivelse den 11 juli 1922 anmälde chefen för andra arméfördelningen hos Kungl. Maj:t, att kasernen i Norrköping, efter färdigställandet i Linköping av kasernetablissemangen för Första och Andra livgrenadjärregementena, ej vidare vore behöflig för andra arméfördelningens truppförband. På grund härav bemyndigade Kungl. Maj:t den 5 oktober 1922 arméförvaltningens fortifikationsdepartement att till Norrköpings stad återställa etablissemangen på tid, som departementet i samråd med chefen för andra arméfördelningen ägde bestämma, ävensom att vidtaga åtgärder för att Norrköpings stad till statsverket återbetalade förenämnda belopp å 6,218 kronor 71 öre. I skrivelse den 11 oktober 1922 till ordföranden för stadsfullmäktige i Norrköping meddelade härefter fortifikationsdepartementet, att departementet anmodat chefen för andra arméfördelningen att efter inhämtat yttrande från stadens vederbörande myndigheter till departementet inkomma med förslag till lämplig tid för etablissemangets återställande till staden. Samtidigt anhöll departementet, att, sedan etablissemangen blivit återställt till staden, omförmälda belopp å 6,218 kronor 71 öre måtte återbetalas till statsverket.

I en till stadsfullmäktige i Norrköping ställd skrivelse av den 25 januari 1923 anhöll chefen för andra arméfördelningen, att — då ur militär synpunkt ett bibehållande av militärförläggning i Norrköping icke längre vore erforderligt samt ett återställande av etablissemangen kunde ske i samband med den dåvarande förläggningsstyrkans (arméfördelningens studentkompani) utryckning den 17 maj 1923 — stadsfullmäktige måtte avgiva yttrande över den sålunda föreslagna tidpunkten för etablissemangets återställande. Denna framställning remitterades för yttrande till drätselkammaren i Norrköping, som först den 26 mars 1926 avgav utlåtande i ärendet. I detta utlåtande anförde drätselkammaren bland annat, att vid genomgående av handlingarna i ärendet man icke utan skäl bibringades den uppfattningen, att från kronans sida frågan i främsta rummet — för att icke säga uteslutande — rörde fastställandet av tidpunkten, då etablissemangen skulle kunna av militären utrymmas och gällande överenskommelse mellan kronan och staden alltså kunna försättas ur kraft, därvid Norrköpings stad skulle till statsverket inleverera ersättningsbeloppet å 6,218 kronor 71 öre. Fullt så enkelt syntes dock saken icke ställa sig från stadens synpunkt sedd. I en till stadsfullmäktige avlåten skrivelse av den 25 april 1922 hade chefen för andra arméfördelningen vitsordat, att tack vare den omsorg, staden städse nedlagt på etablissemangets underhåll och vård, förläggningen ur militär synpunkt alltid varit synnerligen tillfredsställande. Det vore i gengäld för drätselkammaren en glädje att kunna uttala, att, såvitt drätselkammaren hade sig bekant, samarbetet från stadens sida med de militära myndigheterna och därvid närmast de till staden förlagda städse varit synnerligen angenämt. Att emellertid tillmötesgå den föreliggande framställningen skulle enligt drätselkammarens förmenande vara att träda stadens berättigade intressen alltför nära. Då staden med avsevärda ekonomiska oppoffringar en gång uppfört och sedermera förbättrat och underhållit etablissemangen i fråga, hade det givetvis — av flera skäl — varit i fullt förlitande på Kungl. Maj:ts i brevet av den 10 juli 1891 gjorda utfästelse, att en militärkommendering

av ungefärligen den styrka (180—192 man), stadsfullmäktige avsett, skulle varda, så länge etablissemang i nöjaktigt skick underhölls, till staden förlagd. Drätselkammaren kunde för sin del icke finna, att staden, åtminstone för det dåvarande, hade något som helst intresse av att den i förenämnda kungl. brev närmare angivna överenskommelsen mellan kronan och staden hävdes. Något stadens eget behov av byggnaden föreläge icke, och en eventuell omändring av byggnaden för icke militärt bruk skulle otvivelaktigt draga avsevärda kostnader. Det syntes ävenledes böra påpekas, att ett bibehållande av militärstyrkan för stadens affärsmän hade en viss betydelse, vilken drätselkammaren givetvis icke ville överskatta men som å andra sidan icke heller finge förbises. För kringliggande bygd slutligen kunde tillgången till militärhjälp vid mera omfattande olyckor (skogsbrand och dylikt) säkerligen hava en avgörande betydelse. Drätselkammaren ansågo sig sålunda böra tillstyrka, att framställningen icke måtte till någon stadsfullmäktiges vidare åtgärd föranleda, än att stadsfullmäktige uttalade, att Norrköpings stad för det dåvarande icke kunde medgiva upphävandet av den genom brevet den 10 juli 1891 stadfästade överenskommelsen mellan kronan och staden rörande det därstädes belägna kasernetablissemang.

Sedan därefter stadsfullmäktige vid sammanträde den 15 april 1926 beslutat bifalla drätselkammarens av beredningsutskottet biträdda förslag, avläto fullmäktige nämnda dag till chefen för andra arméfördelningen en skrivelse, däri förklarades, att staden för det dåvarande icke kunde medgiva upphävande av den i brevet den 10 juli 1891 stadfästade överenskommelsen mellan kronan och staden rörande kasernetablissemang.

Jag övergår här efter till kasernkommitténs förslag jämte motiveringen härför. Kommittén anför därutinnan följande.

Av de militära myndigheternas uttalanden framginge, att etablissemang i Norrköping numera icke vore erforderligt för lantförsvarets räkning. Ur ekonomisk synpunkt torde det jämväl vara till fördel för kronan, att en koncentrerad förläggning av truppförbanden kunde åstadkommas till de platser, som vore avsedda att utgöra förbandens ordinarie förläggningsorter.

Från stadens sida hade vid de med kommittén förda förhandlingarna framhållits, bland annat, följande: Norrköpings stad hade år 1891, på därom av de militära myndigheterna gjord framställning, förklarat sig villig att för kronans räkning uppföra och ställa till förfogande ett kasernetablissemang, avsett för förläggning av 180—192 man. Uppförandet av etablissemang hade på sin tid åsamkat staden en utgift av omkring 191,000 kronor. Stadens kostnader för bestridande av underhåll å etablissemang hade under de senaste åren uppgått till betydliga belopp. Enligt fastighetskontorets räkenskaper hade under år 1925 inom etablissemang utförts arbeten för ett sammanlagt belopp av 12,388 kronor 70 öre, i vilket belopp inginge kostnader för anordnande av elektrisk belysning med 3,640 kronor. Samtliga utgifter för uppvärmning av byggnaderna, renhållning av kasernområdet m. m. hade hittills bestritts av kronan. Därest etablissemang återställdes till staden — som för närvarande icke hade någon användning för detsamma och icke kunde tänka sig under de närmaste fem åren kunna utnyttja kasernbyggnaden för kommunalt ändamål — måste staden övertaga gäldandet av dessa senare utgifter. Då Kungl. Maj:t genom brevet den 10 juli 1891, med godkännande av stadens erbjudande om att ställa kasernetablissemang kostnadsfritt till förfogande, förbundit sig att städse hava viss trupp förlagd till etablissemang, men de militära myndigheterna numera förklarat, att det efter 1926 års utgång icke förefunnits möjlighet att till platsen förlägga

någon truppstyrka, borde kronan vara skyldig att till staden utgiva skadestånd. Staden hade icke någon möjlighet att inom den närmaste framtiden för annat ändamål disponera etablissemang. Visserligen hade truppförläggningen ur skattesympunkt ringa betydelse för staden, men för den allmänna omsättningen inom staden vore densamma högst önskvärd. Enligt stadens förmenande kunde kronan icke ensidigt bryta den överenskommelse, som genom 1891 års brev kommit till stånd, utan att därigenom bliva skadeståndsskyldig gentemot staden.

Till närmare utredning angående de förluster, som staden kunde komma att tillskyndas i följd av truppförläggningens indragning, hade från stadens sida vidare anförts: Därest etablissemang återställdes till staden, måste staden tillsvida utan någon som helst nytta åtaga sig att bestrida kostnaderna för nödig uppvärmning av kasernbyggnaden, renhållning av kasernområdet m. m. Dessa oundgängligen nödvändiga utgifter kunde, lågt räknat, förutsättas komma att uppgå till 3,200 kronor per år. Genom minskad vattenförbrukning samt minskad konsumtion av gas och elektrisk ström komme stadens vattenlednings-, gas- och elektricitetsverk att tillskyndas förluster. För den minskade vattenförbrukningen yrkade staden gottgörelse med 1,200 kronor per år och för den minskade gas- och elektricitetskonsumtionen med 650 kronor per år. Vidare komme staden att lida förlust genom att de direkta skatteobjekten minskades. Denna förlust uppskattades till 500 kronor per år. Genom den indirekta skatteminskningen beräknades jämväl uppkomma en förlust, vilken uppskattades till minst 2,000 kronor per år. I sin helhet beräknade staden, att förlusterna sålunda skulle komma att belöpa sig till 7,550 kronor per år. Om detta belopp kapitaliserades efter fem procent, erhöles 151,000 kronor, vilken summa staden yrkade att utfå av kronan såsom skadestånd för den mistade militärförläggningen.

Under förhandlingarnas gång hade stadens representanter förklarat, att för den händelse kronan godvilligt lämnade staden viss ersättning för den förlust, som staden kunde tillskyndas i följd av truppförläggningens indragning, vore staden villig avstå från en del av de fordrade skadeståndsbeloppen. Under förutsättning att enighet kunde vinnas, vore staden beredd att åtnöja sig med ett skadestånd av 50,000 kronor. Från detta belopp medgäve staden, att kostnaderna för utförande av de inredningsarbeten inom etablissemang, vilka kronan under år 1892 bestritt, eller 6,218 kronor 71 öre, finge avräknas. Med förbehållen rätt att framdeles, därest överenskommelse ej kunde träffas i skadeståndsfrågan, få vidhålla de ursprungligen framställda kraven, yrkade staden sålunda att i ett för allt av kronan utfå 43,781 kronor 29 öre.

Slutligen hade stadens representanter i en till kasernkommittén den 8 februari 1927 översänd skrift förklarat, att de för sin del vore villiga verka för att staden godtog en ersättning i ett för allt av 25,000 kronor, därvid avdrag finge ske för omförmälda belopp å 6,218 kronor 71 öre, i följd varav den kontanta gottgörelsen skulle utgå med 18,781 kronor 29 öre.

Då kasernkommittén haft att taga ståndpunkt till nu förevarande ersättningsfråga, hade kommittén utgått från den förutsättningen, att det icke kunde anses åligga kronan att för all framtid hava trupp förlagd till militäretablissemang i Norrköping. Även om lydelsen av 1891 års kungl. brev gäve ett visst stöd för stadens påstående, att kronan vore skyldig att på däri angivna villkor tillsvida hålla truppförläggning av viss omfattning till staden, vore att märka, att stadsfullmäktige i Norrköping år 1892 förklarat, att därest det då under uppförande varande etablissemang framdeles icke skulle komma att för lantförsvarets räkning användas, staden vore villig att till statsverket återbetala det belopp å 6,218 kronor 71 öre, som kronan ut-

givit för vissa inredningsarbeten inom etablissemang. Enligt kommitténs mening syntes kronan vara berättigad att, därest ändrade förhållanden därtill föranledde, häva den överenskommelse, som hade grundats i följd av 1891 års kungl. brev.

Vid övervägande av vad i ärendet tidigare förekommit ävensom de krav å ersättning, som i olika hänseenden framställts från stadens sida, hade kommittén emellertid funnit sådana omständigheter föreligga, att kronan skäligen syntes böra bifalla vissa av de ersättningsanspråk, som staden gjort gällande.

Som kronan under omkring 35 års tid haft dispositionsrätt till kasern-etablissemang, hade det ansetts kunna ifrågasättas, huruvida icke staden i första hand borde befrias från skyldigheten att till kronan återgälda det omförmälda beloppet å 6,218 kronor 71 öre. Utan dryga kostnader torde staden icke kunna komma att omändra kasernbyggnaden för annat ändamål. De år 1892 verkställda, av kronan bekostade inredningsarbetena syntes numera icke vara av något egentligt värde för staden. Under sådana omständigheter hade kommittén funnit sig böra föreslå, att kronan icke skulle av staden utkräva nämnda belopp.

På sätt staden framhållit, torde omfattande ändringsarbeten komma att bliva erforderliga inom kasernbyggnaden, för att densamma skulle kunna av staden användas för annat ändamål. Under de närmaste åren kunde byggnaden sålunda icke på ett ekonomiskt lämpligt sätt utnyttjas, utan komme dess återställande till staden i stället att för staden medföra direkta utgifter. Utöver de årliga kostnader för underhåll m. m., som staden hittills bestritt, bleve staden nödsakad att ombesörja viss uppvärmning av kasernbyggnaden, renhållning av kasernområdet samt tillsyn över etablissemang. Att kronan i detta fall borde till staden utgiva viss gottgörelse för dessa direkta utgifter hade syntes kommittén skäligt. Enligt det av kommittén framlagda förslaget till överenskommelse med staden, vilket förslag sedermera blivit av stadsfullmäktige i Norrköping godkänt, skulle dylik ersättning utgå till staden för fyra års tid med 3,200 kronor per år. Under förloppet av nämnda tidrymd borde staden kunna hava vidtagit åtgärder för kasernbyggnadens utnyttjande för annat ändamål, och borde jämväl de ombyggnadsarbeten, som visade sig vara nödvändiga, hinna bliva verkställda inom denna tid.

Enligt lämnad uppgift hade inom större delen av militäretablissemang till en början varit anordnad gasbelysning. Först år 1925 hade ledningar för elektrisk belysning blivit inledda i hela kasernbyggnaden. Redan under år 1917 hade emellertid från de militära myndigheternas sida gjorts en framställning till staden om att elektrisk belysning måtte anordnas i vissa rum i kasernbyggnaden, nämligen i de rum, som vore upplåtna åt officerare och underofficerare m. fl. Till dessa rum hade icke varit indragna gasledning, utan hade desamma upplysts med fotogenlampor, till vilka de enskilda förbrukarna fått anskaffa fotogen. Då det under kriget varit omöjligt att anskaffa fotogen och intet för sovrum lämpligt ersättningsmedel funnits att tillgå, hade det ansetts vara nödvändigt att låta inleda elektrisk belysning i dessa delar av etablissemang. Med hänsyn till de dryga anläggningskostnaderna under kriget hade staden emellertid förklarat sig icke vara villig att bekosta den elektriska installationen. Stadsfullmäktige hade dock år 1917 beslutit på det sätt bifalla den gjorda framställningen, att drätselkammaren skulle erhålla i uppdrag att låta anordna elektrisk belysning i kasernbyggnaden i huvudsaklig överensstämmelse med vissa i ärendet ingivna ritningar och till närmare angivet pris, emot skyldighet för dem, som skulle begagna sig av denna belysning, att, intill dess anläggningskostnaden,

beräknad till 1,850 kronor, amorterats, för förbrukad strömkvantitet — enligt vanlig taxa uppgående till en kostnad av 125 kronor för år — erlægga dubbel avgift.

Å anläggningskostnaden för berörda elektriska installation hade enligt av staden lämnad uppgift arméförvaltningen hittills avamorterat ett belopp av 1,125 kronor. Efter 1926 års utgång skulle alltså återstå ett belopp av 725 kronor, vilket staden gjorde anspråk på att utbekomma. Som en omläggning av de elektriska ledningarna torde bliva nödvändig att verkställa i samband med att etablissemanget skulle omändras för annat ändamål, hade kommittén ansett sig böra tillstyrka, att staden erhöles ersättning för det belopp, som återstode att gälda å denna anläggningskostnad. I detta sammanhang ville kommittén erinra om att, då gasbelysningen inom etablissemanget under år 1925 utbyts mot fullständig elektrisk belysning, staden åtagit sig att bestrida samtliga kostnader härför.

Den av kommittén upprättade och av stadsfullmäktige i Norrköping godkända överenskommelsen (se Bil. A.) innehölle föreskrift om att militäretablissemanget skulle i befintligt skick återställas till staden den 1 juli 1927. I övrigt upptog överenskommelsen bestämmelser om att staden skulle vara befriad från skyldighet att till kronan återgälda förberörda belopp å 6,218 kronor 71 öre för av kronan bekostade inredningsarbeten samt att kronan den 1 juli 1928 skulle till staden utgiva ett kontant belopp av $(3,200 \times 4 + 725 =)$ 13,525 kronor.

Slutligen hade i överenskommelsen intagits en uttrycklig förklaring, att staden icke hade några ytterligare ersättningsanspråk att framställa mot kronan i anledning av att någon trupp icke vidare skulle vara förlagd till militäretablissemanget i Norrköping.

Arméförvaltningens fortifikationsdepartement har i utlåtande den 23 maj 1927 förklarat sig icke hava något att erinra mot godkännande av det föreliggande förslaget till överenskommelse mellan kronan och Norrköpings stad.

Chefen för andra arméfördelningen har icke heller framställt någon erinran mot ifrågavarande förslag till överenskommelse.

Armé-
förvaltningens
fortifikations-
departement
och chefen
för andra
armé-
fördelningen.

Sedan militärförläggningen i Norrköping upphört, och då verkställd utredning givit vid handen, att det här ifrågavarande, Norrköpings stad tillhöriga etablissemanget för framtiden icke skulle behöva tagas i anspråk för förläggning av trupp, har Kungl. Maj:t genom beslut den 3 juni 1927 förordnat, att etablissemanget — i överensstämmelse med vad i § 1 av det föreliggande förslaget till överenskommelse mellan kronan och Norrköpings stad stipulerats — den 1 juli samma år i då befintligt skick skulle återställas till staden.

Departements-
chefen.

Vidkommande härefter frågan om vederlag åt Norrköpings stad i anledning av förlusten utav militärförläggning, innebär förslaget till överenskommelse, att kronan skall avstå från sin rätt att av staden utfå det belopp å 6,218 kronor 71 öre, som kronan under år 1892 gäldat för utförande av vissa inredningsarbeten inom etablissemanget, ävensom till staden den 1 juli 1928 utgiva ett kontant belopp av 13,525 kronor, utgörande dels ersättning för de beräknade kostnaderna under fyra års tid för uppvärmning av etablisse-

manget, renhållning av kasernområdet m. m., dels ock gottgörelse för viss elektrisk installation. Vad sålunda föreslagits finner jag mig kunna biträda.

Jag förordar alltså, att den framlagda preliminära överenskommelsen var-der i sin helhet för kronans vidkommande godkänd.

I den uti årets statsverksproposition under fjärde huvudtiteln, punkten 79, för ersättning till vissa städer beräknade summan, 65,000 kronor, ingår bland annat förenämnda, såsom gottgörelse till Norrköpings stad avsedda belopp av 13,525 kronor. Sistnämnda belopp torde nu böra av riksdagen äskas såsom extra anslag för budgetåret 1928—1929.

På grund av vad sålunda anförts får jag hemställa, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen att

dels godkänna förut omförmälda den 1 och den 4 april 1927 mellan Kungl. Maj:t och kronan genom kasernkommittén, å ena sidan, samt Norrköpings stad, å andra sidan, ingångna preliminära överenskommelse (Bil. A),

dels ock för bestridande av i § 3 i överenskommelsen angiven ersättning åt Norrköpings stad för budgetåret 1928—1929 under riksstatsens fjärde huvudtitel anvisa ett extra anslag av 13,525 kronor.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan behagar Hans Maj:t Konungen lämna bifall samt förordnar, att proposition av den lydelse bilaga vid detta protokoll utvisar skall avlätas till riksdagen.

Ur protokollet:

Ragnar Kihlgren.

Bil. A.

Med anledning av att de militära myndigheterna förklarar, att truppförläggning till det i Norrköping belägna militäretablissemanget efter 1926 års utgång icke vidare kan komma till stånd, träffas härmed mellan Kungl. Maj:t och kronan genom kasernkommittén, under förbehåll av Kungl. Maj:ts och riksdagens godkännande, å ena sidan, samt Norrköpings stad, å andra sidan, följande överenskommelse:

§ 1.

Det staden tillhöriga militäretablissemanget i Norrköping, vilket alltsedan år 1892 disponerats av kronan för truppförläggning, skall den 1 juli 1927 i då befintligt skick återställas till staden.

§ 2.

Staden befrias från skyldighet att till kronan återbetala det belopp å 6,218 kronor 71 öre, som kronan under år 1892 utgivit för utförande av vissa från början ej beräknade inredningsarbeten inom etablissemanget, och som staden förbundit sig att till statsverket återgälda, därest etablissemanget framdeles icke skulle komma att för lantförsvarets räkning användas.

§ 3.

Kronan förbinder sig att den 1 juli 1928 till staden utgiva ett kontant belopp av 13,525 kronor, utgörande dels ersättning under fyra års tid, räknat från den 1 juli 1927, för de kostnader, staden må komma att tillskyndas för uppvärmning av militäretablissemanget, renhållning av kasernområdet m. m., beräknade till 3,200 kronor per år eller sålunda tillhopa 12,800 kronor, dels ock gottgörelse (slutamortering) för viss elektrisk installation, som under år 1917 verkstälts inom militäretablissemanget, med 725 kronor.

§ 4.

Staden förklarar sig icke hava ytterligare ersättningsanspråk att framställa mot kronan i anledning av att någon trupp icke vidare skall vara förlagd till militäretablissemanget i Norrköping.

Av denna överenskommelse äro två exemplar upprättade, av vilka Kungl. Maj:t och kronan erhållit det ena samt Norrköpings stad det andra exemplaret.

Stockholm den 1 april 1927.

För kasernkommittén:
JOHAN JÖNSSON.

Nils Berlin.

Norrköping den 4 april 1927.

För Norrköpings stad:
NILS SJÖSTRÖM.

C. J. REVENTBERG.

ROBERT MOSSBERG.

G. IHRFELT.